

[Lange.]

hver Gang, og det søger man altsaa ogsaa at gøre nu. Til Gennemførelse af det, der vel er Hovedformaalet med dette Forslag — eller var Hovedformaalet med det oprindelige Forslag, nu er det jo gaaet ud —; kræver man for at opnaa et meget ringe Resultat, at der skal bringes de største Ofre. At der har været en Mulighed for at gennemføre en Konvertering, ogsaa en vidtgaende Konvertering, nærer jeg ingen Tvivl om; det er for øvrigt ogsaa en af de Ting, som man fra alle Sider er enig om. Fra alle Sider kan man sige, at Tidspunktet er forpasset. I Øjeblikket er al Tale om en almindelig Konvertering ørkesløs Tale. For at en saadan Konvertering skal kunne gennemføres, maa det økonomiske Grundlag være til Stede, der skal være stor Pengerigelighed, der skal være et nedadgaende Renteniveau, og der skal ikke mindst være Ro paa Penge- og Obligationsarkedet, en Ro, som Regeringen, i særlig Grad den højtærede Indenrigsminister, har et stort Ansvar for ikke er til Stede.

Naar man er enig om, at Tidspunktet er forpasset, men strides om, hvem der har Ansvaret derfor, og naar man fra Regeringen og fra Regeringspartierne Side blot siger, at man kunde jo have vedtaget de Forslag, som er fremsat af Regeringen, saa vilde det hele have været gennemført, saa ved man dog ikke, hvor langt man var kommet, selv om man havde gennemført Regeringens Forslag. Det vilde være rart for Regeringen, hvis den kunde lægge hele Ansvaret eller blot lægge noget af Ansvaret over paa Oppositionspartierne, men Regeringen ved dog, at Grunden til, at de Forslag, som var til Behandling her i Landstinget i September Maaned i Fjor, ikke blev gennemført, netop var, at Regeringen havde koblet Forslag til, som den maatte vide ikke kunde gennemføres, og at den stædigt holdt paa, at disse Forslag skulde accepteres, da man ellers ikke vilde faa noget ud af det hele.

Det, der kan tilvejebringes Enighed om i det foreliggende Forslag, er først og fremmest en Ordning af Landbrugets Henstandsnydelser, og det har intet at gøre med Spørgsmaalene om Renteudligningsfond, Moratoriebestemmelser, Afgift paa Aktieudbytter o. s. v. Vil Regeringen som Betingelse for at gennemføre det, som der kan være Enighed om, og som vi fra alle Sider maa anse for rimeligt over for de Landbrugere, der paa Grund af hele den Udvikling, som Konverteringsbestrebelseerne har faaet, er blevet daarligt stillet,

stadig fastholde, at ogsaa alle de andre uvedkommende Ting skal følge med, mener jeg ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om, hvem der har Ansvaret for, at det nødvendige ikke gennemføres. Jeg synes, der hviler et uhyre tungt Ansvar paa Regeringen for, at man har forpasset det rigtige Tidspunkt; jeg mener, at dette Ansvar i særlig Grad hviler paa Indenrigsministeren, som har vist en usædvanlig Evne til at faa alle de Forslag, han har beskæftiget sig med, til at gaa i Haardknude.

Bestemmelserne i §§ 1—4 om Afviklingen af den ydede Henstand er alle enige om, og jeg mener ogsaa, at Gennemførelsen af disse Bestemmelser er en Retfærdighedshandling over for de Landmænd, der ikke har kunnet faa deres Forhold ordnet efter Loven af 16. December 1933.

Lovforslagets § 5 finder jeg urimelig. Ganske vist er den undergaaet Ændringer; den Kritik, der har været rettet mod denne Paragraf, har ført til, at man nok kan sige, at det nu er et ganske gennemhullet Forslag. Af det, som man i sin Tid tilsigtede, er saa godt som intet tilbage. Det, der er tilbage, er det, der kan volde praktiske Vanskeligheder. Naar man f. Eks. har en Bestemmelse om, at man skal have Lov til at optage Kreditforeningslaan, naar de skal bruges til at afvikle Gæld vedrørende Ejendommens Drift eller Gæld, der er stiftet før Lovens Ikrafttræden, er det jo en naturlig Ting, som den højtærede Indenrigsminister ganske vist ved tidligere Behandlinger har afvist, men naar man saa føjer til: „og som i særlig Grad bereder ham Vanskelighed“, saa gennemfører man det, som man finder rimeligt, paa en saadan Maade, at det i Praksis bliver uhyre vanskeligt at klare. For hvem skal afgøre, om den Gæld, han har stiftet før Lovens Ikrafttræden, i særlig Grad bereder ham Vanskelighed? Det bliver i hvert Fald en vanskelig Opgave for Kreditforeningerne, der skal afgøre disse Spørgsmaal, og i mange Tilfælde vil Kreditforeningen maaske, for ikke at blive beskyldt for at gaa uden om Lovens Bestemmelser, træffe Afgørelser, der er i høj Grad uheldige for Laantageren. Og Formaalet med det: at der skulde komme saa faa Obligationer paa Markedet som muligt, tror jeg, man opnaar meget lidt af. Det synes heller ikke, som om Regeringen i og for sig har noget imod, at der fremkommer Obligationer paa Markedet, naar de kommer fra anden Side. For faa Dage siden er der fremsat et Lovforslag i det andet høje Ting, som forud-